

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/134/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1121921701
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1121921701.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a JUDr. Marty Šašinkovej v právnej veci zosúladenia údajov v obchodnom registri pri obchodnej spoločnosti Ecostavby 2 s.r.o. v likvidácii, Šustekova 17, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 47 873 973, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 46Exre/130/2021-4 zo dňa 2.8.2021 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 46Exre/130/2021-4 zo dňa 2.8.2021 o d m i e t a .

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením, vydaným sudcom, uložil navrhovateľovi R.. W. X., K. XX/XX, XXX XX Z., aby v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za spracovanie hromadného podania vyrubený podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v sume 1,- euro a zároveň bol navrhovateľ súdom prvej inštancie poučený o neprípustnosti odvolania proti tomuto uzneseniu.

2. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ktoré podania súd prvej inštancie vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie, pričom bez existencie akejkoľvek špecifikácie v naznačenom smere nie je podľa navrhovateľa možné ukladať sťažovateľovi povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu. Ďalej navrhovateľ namietal, že nie je zrejmé, prečo boli podania súdom prvej inštancie vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň, keďže aj konanie je pre každú právnickú osobu samostatné a v platobnom rozkaze je výslovne označená osoba právnickej osoby, nie navrhovateľa R.. W. X.. Navrhovateľ uviedol, že z napadnutého uznesenia tiež nie je zrejmé, či spoplatnené podanie je vo vzťahu ku skupine podaní (k hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má alebo nemá byť spoplatnené, pričom spoplatnené v spojení s § 42a OSP nemôže byť podanie, ktoré je v poradí prvým až deviatym podaním. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Ďalej navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia z dôvodu absencie uvedenia skutkových a právnych dôvodov, ktoré viedli súd k jeho vydaniu a v tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na ustanovenie § 169 OSP. Záverom navrhovateľ uviedol, že žiadna právna úprava, teda ani zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a ani zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch nepozná poplatok pomenovaný ako „poplatok za spracovanie podania“.

3. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací bez nariadenia pojednávania, pred vecným preskúmaním odvolania dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je potrebné podľa ustanovenia § 386 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti.

4. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

5. Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov vo veciach poplatkov rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon. Vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

6. Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a).

7. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

8. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Ustanovenie § 357 CSP taxatívne uvádza uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je prípustné odvolanie, pričom uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok nie je v ustanovení § 357 uvedené a ani zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov neupravuje prípustnosť odvolania proti tomuto typu rozhodnutí, čo zakladá neprípustnosť odvolania proti predmetnému napadnutému uzneseniu a naproti tomu správnosť poučenia súdu prvej inštancie o neprípustnosti odvolania.

10. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

11. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru, že predmetné odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho odvolací súd v súlade s § 386 písm. c) CSP odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 46Exre/130/2021-4 zo dňa 2.8.2021 odmietol ako neprípustné.

12. Podľa ustálenej judikatúry súdov SR, vrátane Ústavného súdu Slovenskej republiky, odvolací súd v uvedených prípadoch rozhoduje bez toho, aby skúmal vecnú stránku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a jemu predchádzajúce konanie.

13. Pre úplnosť odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žiadne zákonné ustanovenie nevyklučuje sudcu z priameho rozhodovania o poplatkovej povinnosti, o ktorej by na základe poverenia sudcu mohol rozhodovať aj súdny úradník. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 28.2.2017 pod sp. zn. III.ÚS 152/2017, podľa ktorého „Dvojinštančnosť konania je podľa judikatúry ústavného súdu ústavnoprosedný princíp, ktorému musí byť podriadená aj organizačná sústava súdov so zákonom ustanovenou pôsobnosťou jednotlivých stupňov súdov (II.ÚS 195/06). Dvojinštančnosť tak, ako ju vyložil ústavný súd v roku 2006, však už nemala s ohľadom na plynutie času a vývoj judikatúry prinajmenšom od roku 2005 oporu v procesnej úprave. Vychádzajúc aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Y. H., O. Y. a X. W. proti Belgicku z 23. júna 1981, F. proti Rakúsku z 26. marca 1982, J. proti Holandsku z 29. mája 1986) dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (sporového či mimosporového). V dvojinštančnosti treba vidieť najmä prejav úsilia minimalizovať možné pochybenia v rozhodnutiach súdov prvej inštancie, ktoré je súčasne opodstatnené aj za cenu predĺženia konania (o dobu odvolacieho konania), ako aj za cenu jeho predrazenia (o trovy odvolacieho konania). Ak zväžíme charakter procesného rozhodnutia (netýkajúceho sa bezprostredne merita veci či iného subjektu než toho sankcionovaného), účel poriadkovej pokuty, jej výšku a najmä to, že k jej uloženiu prispel sám sankcionovaný subjekt, nemožno uvažovať o účelnosti predlžovania a predražovania „konania“ (i neprimeraného zaťažovania všeobecných súdov o rozhodovaní o poriadkových opatreniach) iba preto, aby sa formalisticky učinilo dvojinštančnosti zadosť. Striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale, naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy (IV.ÚS 19/2012). Zmyslom využitia poriadkového opatrenia je zabezpečenie plynulosti postupu súdu v prebiehajúcom (existujúcom) súdnom konaní, nie jeho

rozmnožovanie o ďalšie „konania“, ktoré navyše nemajú pre prejednávajúcu vec žiadny význam. Taký stav by bol v rozpore s požiadavkou zdravého rozumu, ktorá nemôže byť irelevantná pre organizáciu a fungovanie materiálneho právneho štátu. Za týchto okolností možno pripustiť, že súčasná právna úprava vylučujúca prieskum rozhodnutí sankčného charakteru v inštančnom postupe je primeraná významu vylučovaného rozhodnutia. Civilné sporové konanie nemusí byť nevyhnutne dvojinštančné; požiadavkám spravodlivého procesu vyhovuje aj konanie vykonané pred súdom iba v jednej inštancii (napr. § 386 CSP). Ústavný súd k tomuto uvádza, že z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, u ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jednoinštančné súdnictvo, najmä potom vo veciach objektívne bagateľného významu, teda nijako nevybočuje z ústavných medzí.“

14. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 15.12.2016 pod sp. zn. 7Co/683/2016, v ktorom súd uviedol, že „Zákon v § 357 CSP taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. V tomto prípade ide o uznesenie, ktorým súd rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Odvolací súd pri skúmaní prípustnosti odvolania proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku vychádzal z toho, že zákon o súdnych poplatkoch v § 14 ods. 1 uvádza, že na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon o súdnych poplatkoch v žiadnom svojom ustanovení neupravuje, že by proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie (§ 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a) a ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a), položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov) bolo odvolanie prípustné. Preto odvolací súd aplikoval § 355 ods. 2 CSP, podľa ktorého proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie len vtedy, ak to zákon pripúšťa. Okruh rozhodnutí súdu, proti ktorým Civilný sporový poriadok v § 357 odvolanie pripúšťa, je vymenovaný taxatívne, čo znamená, že proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené v tomto ustanovení, odvolanie prípustné nie je. Keďže v danom prípade prípustnosť odvolania proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok neupravuje ani zákon o súdnych poplatkoch a ani Civilný sporový poriadok, znamená to v konečnom dôsledku, že odvolanie prípustné nie je. Odvolací súd teda posudzujúc prípustnosť odvolania podaného žalobcom proti uzneseniu súdu prvej inštancie urobil záver, že žalobca podal odvolanie proti uzneseniu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa.“

15. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).